

Emma Sköld -sarja

SOFIE SAREN- BRANT

SYNTIPUKKI

»Koukussa jo ensimmäiseltä sivulta.»

– *Johannas deckarhörna*

WSOY

SOFIE
SAREN-
BRANT

SUOMENTANUT HELENE BÜTZOW

SYNTIPUKKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS
Syndabocken

© SOFIE SARENBRANT 2018

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH LENNART SANE AGENCY AB
SUOMENKIELINEN LAITOS © HELENE BÜTZOW JA WSOY 2020

ISBN 978-951-0-44846-5
PAINETTU EU:SSA

Astalle ja Siggelle

VALO VAIHTUU Alvikissa punaiseksi, mutta hän kaahaa kaarteessa kohti Tranebergin siltaa. Renkaat ulvovat ja auto luisuu vaarallisesti vasemmalle, mutta hän saa sen hallintaansa ennen kuin maalipinta raapiutuu betoniseen keskikaitteeseen. Asfaltti on liukas äskeisen sadekuuron jäljiltä. Hän ajattelee sekunnin sadasosan, mitä pirua tämä on olevinaan, mutta huumaava ilo palaa saman tien. Häntä ei voi pysäyttää mikään.

Hän painaa kaasua entistä kovempaa. Vain vauhti on tärkeää. Vapaus ja riemu siitä, että pystyy hallitsemaan 2 400 hevosvoiman hirviötä. Pieni varomaton liike voi muuttaa kaiken.

Sitä hän ei ehdi ajatella.

Ferrari nousee tienpinnasta ja sinkoutuu oikealle, kohti kevyen liikenteen väylää ja sillankaidetta. Hän ehtii ajatella vain, että alhaalla velloo tumma vesi.

Hiljaisuus humisee päässä ja hän pidättää hengitystä.

Rysähdys vihloo korvia, kun auto osuu kaitteeseen. Ikkunat särkyvät ja teräs viiltää asfalttia. Palaneen kumin haju työntyy nenään, ja turvautyyny iskeytyy kasvoihin kuin nyrkki. Kuuluu kimeä huuto, mutta hän ei tiedä, kumpuaako se hänen kurkustaan vai matkustajanpaikalta. Hän jännittyy vaistomaisesti odottaessaan putoamista veteen, pelkää kuol lakseen kipua ja sitä, ettei pääse ulos, kun auto uppoaa. Mitä vanhemmat sanovat?

On liian aikaista kuolla.

KESKIVIikko 8. ELOKUUTA

RIKOSTARKASTAJA EMMA Sköld on istunut lattialla Ineksen vuoteen vieressä jo tunnin, mutta tytär ei vain rauhoitu. Emma laskee kätensä lapsen otsalle, se tuntuu lämpimältä. Ei siis mikään ihme, että Ines heräsi, vaikka kello on jo yli puolenyön.

Emma katsoo ympärilleen kymmenvuotiaan sisarentyttyrensä Sofian kulmahuoneessa, jonka isosta ikkunasta näkee puutarhaan. Vaaleanpunaiset seinät, katossänky ja kaapit täynnä satumaisia mekkoja, tyllihameita, kimaltavia korkokenkiä ja kruunutiaaroja.

Kaksivuotiaan unelma todeksi tulleen.

Emma asuu mielellään lähellä työpaikkaansa, mutta tarttui ehdotukseen, kun Josefin kysyi, haluaisivatko he tulla puoleksi vuodeksi Smedslätteniin. He ovat muuttaneet viikko sitten. Josefinin kanssa oli sovittu, että talonväen tavarat saisivat jäädä paikoilleen. Emma ei tarvitse juuri muuta kuin vaatekaapin asettuaan taloksi. Hän ei ole kiinnostunut kamasta eikä vaatteista, sen puolesta hän voisi asua vaikka matkalaukussa. Kaksisataakaksikymmentäkuusi neliötä ja aputilat tuntuvat tuhlaukselta, mutta sateiset päivät kuluvat mukavammin, kun voi liikkua isossa talossa.

Ines on ollut nyt hetken hiljaa. Emma nousee ja lähtee hiipien sängyn luota, pidättää hengitystä kävellessään pehmeän maton yli. Hän huokaa helpotuksesta päästyään aulaan ilman, että takaa kuuluu murheellinen parkaisu.

»Nukkuuko hän *jo nyt?*» Nyllet kysyy vinosti hymyillen.

Emma nyökkää väsyneesti vastaukseksi.

»Tule», Nyllet jatkaa ja ohjaa hänet portaisiin. »Tarvitset nyt piristystä.»

Enpä, haluan vain nukkumaan.

Mutta Nyllet näyttää niin päättäväiseltä, ettei Emmasta ole estelemään.

»Hyvä että steariinikynttilät palavat pitkään», Nyllet sanoo toiveikkaasti ja ohjaa hänet kauniiseen olohuoneeseen, jossa on vielä jäljellä 20-luvun alkuperäisiä yksityiskohtia.

Emma näkee niin ison kimpun punaisia ruusuja, ettei ole törmännyt yhtä muhkeaan koskaan aikaisemmin, ja hänen ensimmäinen ajatuksensa on: ei nyt. Keskellä yötä tavallisena arkipäivänä? Sohvapöydällä on kynttelikkö, kallis ja hieno konvehtirasia ja pullo samppanjaa. Emma nielaisee huomattessaan, että Nyllet on jo ottanut tinapaperin ja rautalangan-korkin ympäriltä. Kun Emma kääntyy, Nyllet on yhtäkkiä kutistunut 185 sentin pituudestaan noin metrin mittaiseksi. Emman sydän alkaa takoa nopeammin, kun hän tajuaa Nylletin laskeutuneen polvilleen. *Ei*. On kuin hän olisi joutunut keskelle hirmumyrskyä eikä tietäisi, minne voisi suojautua. Hän ei voi piiloutua mihinkään, ei paeta mihinkään. Emma on aivan liian väsynyt tekemään koko elämää koskevia päätöksiä, mutta Nylletä ei pysäytä mikään.

»Rakas Emma», Nyllet sanoo haparoiden alkajaisiksi.

Emma on kuin nauliutunut lattiaan, ei kykene vastaamaan. On epävarmaa, pystyykö hän edes hengittämään.

»Älä nyt näytä siltä kuin seisoisit pyövelin edessä, se saa minut sekoamaan pasmoissa», Nyllet sanoo, nauraa ja hie-raisee hiusrajaansa.

Mutta Nylletin naurusta kuuluu huoli. Emma haluaa vetää hänet pystyyn, haluaa perääntyä Ineksen huoneeseen ja istua siellä, kunnes aamun ensimmäiset auringonsäteet tunkeutuvat sisään pimennysverhojen raosta.

» ... kysyn siis sinulta ... »

Emma tajuaa kuulevansa vain pätkiä Nylletin huolella harkituista sanoista, joita tämä on varmasti hionut ne kaksi vuotta, jotka he ovat asuneet yhdessä Emmen keskusta-asunnossa.

Se vain pahentaa asiaa.

Nyllet ojentaa pientä rasiaa, ja on tuskallista nähdä, kuinka hänen kätensä tärisee. Sormet ovat niin kömpelöt, että hän saa kannen auki vasta kolmannella yrityksellä.

»Haluatko tulla vaimokseni ... kunnes kuolema meidät erottaa?»

Kuolema, aina kuolema.

Emmaa vapisuttaa, ja hän yrittää saada hermonsauhoituksen tumaan.

Mitä hänen pitäisi vastata?

Sekunnit kuluvat. He kumpikin tietävät, että miettimisaikaa ei tarvita, jos kaikki on hyvin. Emmen on vaikea katsoa Nyllettiä epämukavassa asennossa lattialla, mutta hän ei saa kääntää katsettaan. Hänen on sanottava jotakin, sillä muuten hän on hirveä ihminen.

»Kuulinko sanan kyllä?» Nyllet kuiskaa toiveikkaasti, mutta ääni pettää. Hän hieroo lonkkaansa ja irvistää. »Tämä meni jumiin.»

»Nyllet ... » Emma sanoo. »Minä ... »

Tuskaista katsetta on mahdoton olla huomaamatta, kun Nyllet nousee pystyyn. Hän avaa samppanjapullon, kaataa lasiin ja juo ison kulauksen.

»Skool», hän mutisee.

He istuutuvat isolle sohvalle, joka ei ole koskaan ennen tuntunut yhtä kovalta ja epämurkavalta, ja Emma yrittää löytää oikeat sanat.

»En tiedä, miten aloittaisin», hän sanoo lopulta.

»Haluanko minä kuulla sen?» Nyllet kysyy automaattisesti, ottaa konvehtirasian ja ahmii suklaata kuin viimeistä päivää. Sitten hän täyttää samppanjalasinsa.

Emma tukahduttaa itkunsa. »Olet aivan upea ihminen.»

Kyynelet valuvat pitkin Nylletin poskia. »Mutta?»

»Ei mitään muttia», Emma vastaa heti, ja jossakin näkökentän liepeillä häämöttää koskematon kupliva juoma. Hänen tekisi mieli kumota se kerralla ahdistuksen lievittämiseksi, mutta hän ei tee sitä. »Kyse on minusta.»

»Mitä olen tehnyt väärin?» Nyllet kysyy suupalojen välillä. »En ymmärrä.»

»Et mitään», Emma sanoo, ottaa sohvapöydältä lautasliinan ja antaa sen Nylletille. »En vain tiedä, mitä sanoisin.»

»En minäkään.»

Olohuoneeseen laskeutuu vaivautunut hiljaisuus. Mutta yrittäpä Emma kuinka kovasti hyvänsä, hän ei pysty tukahduttamaan tunnetta, joka hänet valtasi, kun hän käsitti, mitä tulisi tapahtumaan. Kosinta tuli yllätyksenä, ja samaa saattoi sanoa hänen omasta vastahakoisuudestaan. Emma ei ole liiemmin pohtinut heidän yhteiselämänsä, koska se on sujunut hyvin, ja hän toivoo, että se olisi voinut jatkua samalla tavalla. Helpo-
pona ja mutkattomana. Vai onko se vain pelkuruutta? Pelkkä tekosyy?

Nyllet ojentaa konvehtirasiaa, jossa on jäljellä enää yksi konvehti. »Haluatko?»

»Kiitos ei, ota sinä vain.»

Nyllet on kiltti ja huomaavainen, jokaisen anopin unelma. Mutta tässä minä vain torjun hänet, Emma ajattelee. Onko minun pakko olla tällainen idiootti?

Eikä paluuta ole.

»Tämä kaikki on ollut vähän liikaa», Emma aloittaa varovaisesti, miettimättä mitä oikeastaan haluaa sanoa. »Kaikki on pyörinyt kerjäläismurhien ympärillä, enkä ole ajatellut mitään kunnolla. Tiedät, miten mielettömällä tolalla asiat olivat, ennen kuin Gunnar ja kumppanit jäivät kiinni. Kaikki ne aamutelkkarin ohjelmat ja radiojutut. Olit Inekselle ja minulle kuin pelastava enkeli. Olen siitä ikuisesti kiitollinen.»

»Yritätkö siis sanoa, että et ole halunnut tätä alunperinkin?» Nyllet kysyy ja niistää lautasliinaan.

Nylletin apu on ollut suurenmoista, ja Emma tuntee tietysti valtavaa kiitollisuutta ja rakkautta.

Mutta onko Nyllet se oikea?

»Minusta tuntuu, että tarvitsen tauon.»

»Etkö voi edes vastata kysymykseeni?» Nyllet kysyy tylysti.

Emma pudistaa päätään. »Olen väsynyt ja pyörällä päästäni, ja on parempi puhua asiasta myöhemmin, kun olen ehtinyt sulatella sitä vähän.»

»Milloin on 'myöhemmin'?» Nyllet tekee sormillaan lainausmerkit ilmaan.

»Ole kiltti, minä tarvitsen aikaa, käykö?»

»Mitä se tarkoittaa käytännössä?» Nyllet kysyy silmissään alistunut katse. »Haluatko että lähden täältä? Nyt heti?»

»Minusta voi olla parasta, että asut jonkin aikaa omassa asunnossasi.»

Nyllet hautaa kasvonsa lautasliinaan, Emma kuulee hänen hiljaisen itkunsa ja hillitsee halunsa ojentaa kätensä. Hän itse on aiheuttanut Nylletin kärsimyksen eikä ole oikea henkilö lohduttamaan häntä. Emma toivoo, että tätä ei olisi tapahtunutkaan.

Miksi Nylletin oli pakko kosia häntä?

»Jospa minä sitten lähden», Nyllet sanoo muutaman piinallisen minuutin jälkeen ja nousee vaivalloisesti. »Pakkaan vain tavarat.»

YKSI, KAKSI, kolme. Kuusitoistavuotias Gervase alkaa laskea heti vääntäessään parvekkeenoven auki. Sen hän on oppinut isältä. Neljä, viisi, kuusi. Hänellä on vain muutama minuutti aikaa sen jälkeen, kun hän on tunkeutunut vieraaseen taloon. Ei siksi että vartijat tai poliisi olisivat nopeita vaan sen takia, että naapurit ja ohikulkijat voivat ruveta ihmettelemään nähdessään varjon liikkuvan sisällä talossa. Pahimmassa tapauksessa he puuttuvat asiaan itse. Hän menee ovelle, jonka takana on luultavasti kylpyhuone, sillä hän tietää ihmisten säilyttävän korujaan siellä tai makuuhuoneessa.

Hälytys ei ole lauennut. Eikö talossa ole murtohälytintä? Tai se on äänetön.

Seitsemäntoista, kahdeksantoista, yhdeksäntoista.

Kiire puuskuttaa niskaan. Hän avaa peilikaapin ja löytää joukon lääkepakkauksia, jotka eivät häntä kiinnosta, mutta allaskaapissa on korurasia, jonka hän tyhjentää repusta otta-
maansa lähetysvalmiiseen kirjekuoreen. Katse pysähtyy timanttisormukseen. Se näyttää kalliilta. Hän empii sekunnin ja työntää sitten sormuksen repun sivutaskuun.

Kolmekymmentäkuusi, kolmekymmentäseitsemän, kolmekymmentäkahdeksan. Laskuissa ei saa seota.

Nاراhtava ääni saa hänet jähmettymään ja kuulostelemaan. Vanhat talot elävät omaa elämäänsä, mutta eikö ääni kuulostanutkin askelilta?

Neljäkymmentäkolme, neljäkymmentäneljä, neljäkymmentäviisi. Sekunnit kiitävät, hän ei voi enää haaskata aikaa. Hän lähtee varovaisesti kylpyhuoneesta ja näkee kauhukseen, että pitkässä kapeassa käytävässä seisoo joku. Tumma hahmo.

Aivot tekevät tenän, ja hän unohtaa laskemisen.

Tässäkö tämä nyt oli?

Uhkaava miesääni sanoo jotakin, mitä Gervase ei ymmärrä.

Sillä ei ole väliä, Gervasella on mielessään vain yksi ajatus – nyt on päästävä ulos. Heti. Tätä hän on pelännyt, näin ei saanut käydä.

Mitä kautta täältä pääsee pois? Parvekkeelta.

Mutta tumma hahmo tukkii tien. Ääni muuttuu yhä vihaisemmaksi, eikä Gervase pysty ajattelemaan kunnolla. Täyteen pakattu kirjekuori on varmassa tallessa repussa, eikä tältä keikalta ehkä tarvitse lähteä tyhjin käsin. Mutta jos hän ei pääse ulos...

Aika pysähtyy.

Gervase kuvittelee isän pettyneen katseen. Halveksunnan. Mitätön poika ei osannut hoitaa edes yhtä yksinkertaista asuntomurtoa.

Hän liikahdaa eteenpäin, vaikka hälytyskellot soivat. Ei saa jäädä seisomaan. Hän huomaa vasta nyt, että edessä seisovalla ihmisellä on jotakin kädessään.

Mutta hänen on päästävä ohi.

Meni syteen tai saveen.

EMMA KUMOAA samppanjalasillisen ja puhaltaa kynttilät sammuksiin. Hän miettii, lähettäisikö Nylletille anteeksi-pyyntöviestin, mutta jättää sen kuitenkin tekemättä. Tapah-tunutta ei voi pehmittää millään sanoilla.

Rakas Thomas Nyhlén, Emmalle aina pelkkä Nyllet. Niin kuin kaikille muillekin työtovereille.

Emma ei voi vastata kyllä, jos vastaus on ehkä. Se olisi vielä pahempi petos. Emma täyttää lasinsa, etupäässä siksi ettei tiedä mitä tekisi. Kun pullossa on jäljellä enää muutama tippa, hän nousee huterille jaloilleen. Hän kiertää asunnossa ja sammuttaa lamput. Se sai tilat vaikuttamaan autioilta. Aavemaisilta. Tyhjiltä. Emma on ensimmäisen kerran ainoa aikuinen isossa talossa Brommassa. Hän menee nopeasti ylä-kertaan ja kytkee yöksi päälle alakerran hälyttimen, niin kuin Josefin on käskennyt tehdä.

Yhtäkkiä Ines seisoo oviaukossa.

»Haluan isän», tyttö sanoo unenpöpperössä, kun Emma yrittää saada hänet takaisin sänkyyn.

»Hänen piti lähteä ulos», Emma valehtelee.

Miten kerrotaan välirikosta kaksivuotiaalle?

Ines alkaa tuhertaa itkua. »Hän ei sanonut heippa.»

»Kyllä hän sanoi, mutta sinä nukuit», Emma sanoo tietäen, että ei saa ruveta juttusille, sillä muuten Ines herää

lopullisesti. Eikä nukahda enää uudestaan. »Mennään sänkyyn, nyt on keskiyö.»

Mutta Ines seisoo paikallaan ja katsoo Emmaa syyttävästi.
»En halua.»

»Kannanko minä?» Emma kysyy.

Itku yltyy. »En halua sinua, haluan *isän*.»

Loppu tulee suorana huutona. Emma nostaa epätoivoisen tytön syliinsä, kantaa hänet päättäväisesti sänkyyn ja pitää kättä lapsen selällä, kunnes tämä hengittää taas raskaasti. Mutta Emman oma sydän hakkaa vimmatusti. Ehkä Ines ei tarkoittanut sitä mitä sanoi. Ehkä hän puhui puoliunessa.

Mutta sekin haavoittaa Emmaa.

Hän haluaa tietysti olla tärkein ihminen tyttärensä elämässä vaikka onkin iloinen siitä, että Ines turvautuu myös muihin aikuisiin. Nyllet pärjää kirotun hyvin lasten kanssa. Emma taas kyseenalaistaa usein äidinroolinsa. Hän hylkäsi oman lapsensa kuukaudeksi oltuaan sitä ennen viisi kuukautta koomassa.

Kuka tekee sellaista?

Ei kukaan.

Mutta Emma vakuuttelee itselleen, että hänellä ei ollut valinnanvaraa.

Hän nousee ja pohtii, onko häntä tarkoitettu äidiksi samalla tavalla kuin Josefin, joka on hankkinut kolme lasta. Joka on antanut lapsille kaikkensa. Entä jos Ines ikävöi Josefinia, joka otti hänet hoiviinsa? Tai mikä vielä pahempaa: Hilleviä, joka hoiti Inestä silloin, kun Emma oli sairaalassa? Millaista vahinkoa pienelle lapselle voi aiheutua siitä, että hän joutuu hullun naisen käsiin?

Emma työntää ikävän tunteen mielestään ja menee kylpyhuoneeseen. Hän ei halua tietää, paljonko kello on, sillä

nyt on liian myöhäistä ruveta keräämään voimia seuraavaksi työpäiväksi. Hammastahna on melkein loppu, mutta hän puristaa putkilosta väkisin viimeisen nokareen. Pestyään hampaat hän panee harjan telineeseen. Siinä on enää kaksi hammasharjaa.

Yksi puuttuu.

Emma ryömii tyhjään parisänkyyn.

Ajatukset pyörivät mielessä kuin linko, mutta lopulta hän torkahtaa.

Hän havahtuu yhtäkkiä sydän takoen eikä tiedä, onko nukkunut muutaman minuutin vai monta tuntia. Hän on sängyssä yksin. Hänestä tuntuu silti, että huoneessa oli äskettäin joku.

Iho nousee kananlihalle.

Nyllet on varmasti vain vessassa, hän ajattelee, ja nelistävä syke rauhoittuu. Emma aikoo juuri kääntyä ja painaa silmät kiinni, kun silmät rävähtävätkin selälleen. Hän on täysin hereillä.

Nyllet oli ottanut kassinsa ja lähtenyt.

NYLLET TUNTEE polviensa valahtavan veteliksi heti, kun hän astuu tyhjään hissiin ja nousee kuudennen kerroksen alueelliseen rikostutkimusyksikköön. Hän ei osaa edes kuvitella, miten osaa olla heidän tavatessaan. Nyllet tietää vain, että hänen on pakko nähdä Emma.

Hissi pysähtyy ja hän menee ulos.

Hän kääntyy kulmauksessa työhuonettaan kohti. Emmen ovi on auki, ja hän vilkaisee sisään. Ei ketään. Emma istuu varmaankin keittiössä juomassa kahvia ja on kauhean yön jälkeen yhtä väsynyt kuin Nylletkin. Hän kääntyy kannoillaan ja menee pitkää käytävää kahvihuoneeseen. Emma ei ole sielläkään. Paikalla on vain Lindberg.

»Terve, mihin olet jättänyt paremman puolikkaasi?» kysyy esimies.

»En tiedä», Nyllet vastaa rehellisesti ja etsii omaa mukiaan astianpesukoneesta.

»Onko jotain sattunut?» Lindberg kysyy. »Näytät siltä, kuin takanasi olisi seitsemän vuoden vitsaukset.»

»Kiitos samoin», Nyllet vastaa ärtyisästi, ottaa ensimmäisen käteensä osuneen mukin, kaataa siihen kahvia ja lähtee raskain askelin omaan huoneeseensa.

Lindberg huutaa hänen peräänsä jotakin, mutta hän ei kuule. Tulkoon sanomaan, jos asia on tärkeä. He ovat tehneet

yhdessä töitä jo vuosikausia, kokeneet ilot ja surut. Lindberg on hyvä pomo, suora ja oikeudenmukainen. Osaa delegoida ja saa työntekijät yrittämään parhaansa. Se ei kuitenkaan tarkoita, että Nyllet haluaisi puhua hänen kanssaan kaikesta. Ei varsinkaan nyt, kun asiat ovat hänelle itselleenkin epäselviä. Nyllet panee työhuoneensa oven kiinni osoittaakseen, että on varattu.

Sitten hän seisoo paikallaan ja tuijottaa eteensä.

Hän haluaisi soittaa Emmalle mutta ei voi, koska on saanut lähtöpassin. Hänet on nolattu. Torjuttu. Jätetty. Hän ei yritä pehmentää tapahtunutta. Hän on surullinen, mutta häntä kalvaa toinenkin tunne, huoli.

Emmalla ei ole tapana nukkua pommiin.

Tosin Ineksellä oli kuumetta, mutta jos Emma ei aikonut tulla töihin, hänen olisi pitänyt ilmoittaa jäävänsä kotiin hoitamaan sairasta lasta. Lindberg olisi tiennyt siitä. Nylletin ajatus katkeaa, kun oveen koputetaan. Lindberg avaa sen, ja he ovat vähällä törmätä toisiinsa.

»Sinun täytyy lähteä keikalle, jostakin talosta on löytynyt vainaja.»

»Nyt vai?» Nyllet kysyy typerästi.

»Niin, Krillellä on osoite.» Lindberg kertoo sen vähän, minkä asiasta tietää.

»Etkö ole kuullut Emmasta mitään?»

»En, niin kuin et ilmeisesti sinäkään.»

Nyllet pudistaa päätään.

»Emma saa tulla myöhemmin perässä, jos tarvitaan», Lindberg sanoo ja tulee kynnykseltä peremmälle. Hän sulkee oven perässään. »Oletteko riidelleet?»

»Riidelleet ja riidelleet... mutta nukuin viime yön omassa asunnossani», Nyllet vastaa haluttomasti.

»Voit tulla koska tahansa juttelemaan, niin kuin tiedät»,
Lindberg sanoo eikä kiusaa Nylletä ikävillä lisäkysymyksillä.

»Kiitos.»

Krille tulee paikalle, ja Nyllet menee hänen perässään
käytävään.

»Onko emäntä lähtenyt omille teilleen?» Krille kysyy
piloillaan, kun he tulevat autolle.

»Painu helvettiin», Nyllet kivahtaa ja istuutuu kuljettajan
paikalle. »Nyt keskitytään töihin.»

Krille nostaa anteeksipyyttävästi kättään. »En tiennyt, että
sinullakin on pms-oireita», hän mutisee ja nauraa omalle vit-
silleen. »Mutta tiedät, mitä mieltä olen siitä, että rakkaus-
kuviot sotketaan työasioihin...»

»Olenko kysynyt mielipidettäsi?» Nyllet kysyy ja käyn-
nistää auton, ennen kuin Krille on ehtinyt panna oven kiinni.
Nuoremmilla kollegoilla ei ole enää mitään tapoja. Ja komei-
takin ne ovat, mokomat pirulaiset. »Pane jo se osoite laitte-
seen, että päästään liikkeelle.»

Krille naputtelee osoitteen navigaattoriin, ja Nyllet
peruuttaa auton. Matkustajan paikalta ei murjaista enää
enempää vitsejä. Nyllet ei kestä vinoilua juuri nyt. Hänen
mielialansa olisi sopinut parhaiten hautajaisiin. Hän joutuu
muistuttamaan itselleen, että he ovat menossa kuolinpaikalle.
Joku on ehkä menettänyt läheisen ihmisen, ja hän rypee tässä
itsesääliissä. Hän lupaa hiljaa mielessään terästäytyä. Kun hän
ajaa Fridhemsplanilta Tranebergin sillalle päin, rinnassa tun-
tuu pistos. Minne he ovat matkalla?

»Mitä vainajasta tiedetään?»

»Ei juuri mitään, vain se että siivooja soitti jostakin oma-
kotitalosta.»

»Missä se on?»

»Brommassa, Smedslättenissä.»

Nyllet alkaa hengittää nopeammin. »Mikä se osoite oli-
kaan?»

Krille sanoo paikan.

Se on Josefinin kadulla.

»Karmiva dekkari perhesalaisuuksista, ihmissuhteista ja rasismista.»

BTJ

Rauhallisella, varakkaalla Bromman asuinalueella Tukholman kupeessa riehuu murtovarkauksien aalto. Kun varkaudet raaistuvat ja nuori poika kuolee, rikospoliisi Emma Sköld saa jutun hoidettavakseen. Tapaus vaikuttaa asuntomurrolta, joka meni pahimmalla mahdollisella tavalla pieleen. Epäilyt kohdistuvat tuntemattomaan varasliigaan ja perheen siivoojaan, joka löysi uhrin. Eikä asiaa ainakaan auta se, ettei siivooja ole Ruotsista kotoisin: Facebookin Brommavännerna-ryhmä täyttyy pian vihaviesteistä kaikkia ulkomaisia työntekijöitä kohtaan. Kun uusia uhreja alkaa tulla, Emma joutuu tekemään uskaliaita ratkaisuja, ja yhä useamman ihmisen henki on vaarassa.

Syntipukki on ajankohtainen, itsenäinen jännäri supersuosituksessa Emma Sköld -sarjassa.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-44846-5